

PACZUSKI TAUDUL
DORADCY PODATKOWI

PRZEKRÓJ PODATKOWY

20.10.2025

KOMENTARZ EKSPERTÓW

WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW / INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Przesłanki uznania za podatnika ułatwiającego poprzez użycie interfejsu elektronicznego dostawy towarów, o których mowa w art. 7a ust. 1 oraz ust. 2 ustawy VAT, wyrok NSA z 1 października 2025 r. sygn. I FSK 1539/22	3
Jak chronić korespondencję z doradcą podatkowym i prawnikiem przed organami podatkowymi, wyrok WSA w Gliwicach z 18 września 2025 r., sygn. I SA/GI 1470/24	4

Przesłanki uznania za podatnika ułatwiającego poprzez użycie interfejsu elektronicznego dostawy towarów, o których mowa w art. 7a ust. 1 oraz ust. 2 ustawy VAT, wyrok NSA z 1 października 2025 r. sygn. I FSK 1539/22

Spółka wdraża oraz rozwija sklepy internetowe w oparciu o model Software as a Service (SaaS) dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, posiadających siedzibę na terytorium UE, bądź na terytorium państwa trzeciego. Usługa oferowana przez spółkę jest usługą kompleksową, polegającą na wynajmie aplikacji i zasobów serwerowych na potrzeby handlu elektronicznego, świadczoną na rzecz klientów (merchantów), która pozwala na prowadzenie sklepów umożliwiających sprzedaż w Internecie. Za dodatkową opłatą, spółka może również zaprojektować i wykonać szablon graficzny przyszłego sklepu, zaimportować dane do sklepu, skonfigurować sklep, wprowadzić treści, zintegrować sklep z kurierami, płatnościami, marketplacami, porównywarem cen, systemami ERP etc.

Spółka wynajmuje oprogramowanie oraz zasoby serwerowe w celu prowadzenia przez merchantów sklepów na swoich indywidualnych domenach oraz zapewnia bieżące wsparcie oraz opiekę odnośnie wynajmowanego oprogramowania. Spółka nie prowadzi tzw. rynków online (online marketplaców) - platform handlowych skupiających wielu merchantów pod jedną domeną. Merchant działa na własny rachunek i ryzyko, buduje swój marketing, pozyskuje klientów sklepu (sklep jest na indywidualnej domenie merchanta, a nie na platformie handlowej skupiającej wielu merchantów). Spółka nie jest stroną umowy kupna-sprzedaży. Cała część organizacyjna, marketingowa, sprzedażowa, serwis i wsparcie klienta sklepu, księgowość jest po stronie merchanta. Regulamin sklepu, ceny towarów, zasady ich promocji, reklamacji, zwrotów ustala merchant. Spółka nie odpowiada i nie zajmuje się częścią operacyjną biznesu. W zakresie płatności, Spółka przekazuje merchantowi informacje o tym, jaka jest forma płatności oraz dane, jakie jej towarzyszą. Takie informacje Spółka pozyskuje przez API od zintegrowanych systemów płatniczych. Spółka nie wpływa na cenę, za jaką merchant sprzedaje towar. Spółka również nie obciąża żadnymi koszta-

mi klienta sklepu, a także nie świadczy usługi realizacji zamówień na rzecz właściwego dostawcy i nie organizuje wysyłki.

W powyższym stanie faktycznym NSA uznał Spółkę za podatnika ułatwiającego poprzez użycie interfejsu elektronicznego dostawy towarów w rozumieniu art. 7a ust. 1 i 2 ustawy VAT w powiązaniu z art. 5b rozporządzenia 282/2011. W uzasadnieniu ustnym NSA wskazał, że art. 7a ust. 1 ustawy VAT nie ogranicza się co do rozpoznawania ułatwień poprzez użycie interfejsu elektronicznego, tylko do tych dużych, rozpoznawalnych, popularnych platform handlowych, portali, ale też wskazuje, że mogą w tym zakresie mieścić się podobne środki. Jakkolwiek Spółka nie jest podmiotem podobnym do Amazona, eBay'a, Allegro, Temu, czy innych podmiotów, które zarządzają popularnymi, dużymi platformami handlu internetowego, to jednak Spółka też ułatwia poprzez użycie interfejsu elektronicznego, którym w istocie zarządza, dostawę towarów przez Internet. Zauważalne jest, że Spółka bierze udział w określaniu warunków, na których dokonywana jest dostawa, bierze udział w procesowaniu płatności klienta w związku z realizowaną transakcją, bierze udział też w procesowaniu zamawiania lub dostarczania towarów, aczkolwiek trzeba zaznaczyć, że to zaangażowanie w procesowanie tych czynności jest często pośrednie i uzupełniające w stosunku do tego, co robi merchant.

Komentowany wyrok jest istotny dla podatników świadczących usługi w modelu Software as a Service (SaaS). Konsekwencje stanowiska przyjętego przez NSA, tj. uznanie takich podatników za tzw. operatorów interfejsów ułatwiających dostawę, mają fundamentalne znaczenie na gruncie VAT. Wówczas pomimo tego, że w rzeczywistości taki podatnik świadczy usługę w relacji B2B, zastosowanie znajduje fikcja prawna, zgodnie z którą sam nabywa i sprzedaje towary, które są sprzedawane pośrednictwem stworzonego i udostępnionego przez niego serwera/aplikacji/sklepu internetowego. Powstaje zatem u niego – na gruncie VAT – zarówno nabycie towarów w relacji B2B (od faktycznego sprzedawcy), jak i sprzedaż w relacji B2C (a tym samym dochodzi do przenie-

sienia na niego obowiązków/odpowiedzialności za zobowiązanie w VAT z tytułu tych dostaw). Podkreślić należy, że wspomniana fikcja prawna została przyjęta jedynie na potrzeby przepisów o VAT i nie ma zastosowania do innych dziedzin prawa, w tym regulujących stosunki cywilnoprawne.

Należy zaznaczyć jednocześnie, że nie każdy podmiot, którego zakres usług jest tożsamy/analogiczny do przedstawionego w ww. wyroku będzie objęty ww. fikcją prawną i obowiązkiem raportowania/rozliczania VAT od „fikcyjnej” sprzedaży B2C. Dotyczy to bowiem jedynie tych przypadków, kiedy dostawy uznane za „ułatwiane” przez operatora interfejsu (tj. realizowane poprzez stworzony i udostępniony przez niego interfejs) stanowią konkretny rodzaj sprzedaży, mianowicie sprzedaż na odległość towarów importowanych (tj. wysyłanych bezpośrednio z państwa trzeciego do konsumenta) lub dostawę krajową/unijną realizowaną przez podmiot niemający siedziby na terytorium Unii Europejskiej. Innymi słowy, dotyczy to transakcji, w które zaangażowane są państwa trzecie (spoza Unii Europejskiej).

Podkreślić również należy, że w celu ustalenia, czy ww. fikcja prawna ma zastosowanie w danych/konkretnych okolicznościach, kluczowa jest szczegółowa analiza konkretnego stanu faktycznego (przede wszystkim zakresu usług/zaangażowania) w kontekście regulacji Rozporządzenia 282/2011 oraz Objasnień podatkowych z dnia 1 września 2021 r. w zakresie tzw. pakietu VAT e-commerce.

DOMINIKA NIEDŹWIECKA
DORADCA PODATKOWY

Jak chronić korespondencję z doradcą podatkowym i prawnikiem przed organami podatkowymi, wyrok WSA w Gliwicach z 18 września 2025 r., sygn. I SA/GI 1470/24

Sprawa dotyczyła kwestionowania przez Naczelnika UCS szeregu transakcji związanych

ze znakami towarowymi. Zdaniem organów podatkowych, odpisy amortyzacyjne od znaków towarowych nie stanowiły kosztów uzyskania przychodów. Jednocześnie, w toku postępowania, organ wezwał podatnika do dostarczenia opinii i opracowań w celu udokumentowania kosztów uzyskania przychodów poniesionych na doradztwo podatkowe. W zakresie usług doradztwa podatkowego, podatnik przedłożył jedynie kopie faktur oraz fragment umowy z jednym z doradców. Podatnik powołał się w tym zakresie na tajemnicę zawodową.

Organ wyłączył koszty doradztwa z kosztów uzyskania przychodów w CIT, a WSA w Gliwicach oddalając skargę potwierdził podejście organu. Zdaniem sądu, usługi niematerialne (w tym doradcze i prawne) wymagają przedstawienia dowodów co do ich zakresu oraz faktycznego wykonywania.

Omawiana sytuacja – żądanie przez organy podatkowe efektów prac doradców – występuje często w postępowaniach, w których organy podatkowe podejrzewają wystąpienie jakiegoś rodzaju działań optymalizacyjnych.

Praktyka żądania wprost wydania otrzymanych opinii niezależnych prawników lub doradców podatkowych jest nieetyczna oraz naruszająca zaufanie do osób świadczących profesjonalnie pomoc prawną. Trudno zaakceptować podejście, zgodnie z którym podatnik ma być zobowiązany do przekazywania organom wyników konsultacji z doradcą, które mogą wskazywać m. in. ryzyka i kierunki argumentacji w sporze z organem. Istotą świadczenia pomocy prawnej przez doradców podatkowych oraz zawody prawnicze jest zaufanie, że wszelkie informacje i komunikacja pozostaną poufne.

Działania organów w tym zakresie są zatem kontrowersyjne i często nakierowane na pozyskanie „tylnymi drzwiami” cennego materiału merytorycznego zawierającego np. wskazanie konkretnych ryzyk podatkowych.

Co zrobić, gdy organy żądają wrażliwych dla podatnika opinii prawników i doradców?

Zgodnie z art. 180 Ordynacji podatkowej, dowodem może być wszystko co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. Oznacza to, że istotne fakty można wykazać jakimkolwiek dowodem, byle nie był on sprzeczny z prawem, a dowodzona okoliczność miała związek ze sprawą. Zatem, w przypadku kontroli usług prawnych lub doradztwa podatkowego, można oprzeć się np. o wyjaśnienia podatnika, sam mail przewodni z opinią lub jej pierwszą stronę, zakres usług wskazany w umowie z usługodawcą lub oświadczenie usługodawcy o zakresie wyświadczonych usług. Na możliwość stosowania takich alternatywnych dowodów wskazuje np. wyrok NSA z 1 września 2023 r. (sygn. akt II FSK 87/23).

Na marginesie warto także wspomnieć, że prawo do zachowania tajemnicy korespondencji klienta niezależnego prawnika było przedmiotem licznych i istotnych orzeczeń sądów i trybunałów

dotyczących różnych rodzajów postępowań. Dorobek orzeczniczy wskazuje, że zachowanie w tajemnicy korespondencji między prawnikiem a jego klientem jest zależny od kontekstu wsparcia (np. czy prawnik świadczy pomoc prawną, czy raczej ogólną pomoc w załatwianiu spraw). Dorobek orzeczniczy jest w tym zakresie złożony, a jego omówienie wykraczałoby poza zakres niniejszego opracowania. Niemniej jedna warto mieć świadomość, że w sytuacjach podobnych do sytuacji będącej przedmiotem wyroku, należy szczegółowo przeanalizować relację łączącą klienta z prawnikiem (doradcą) świadczącym pomoc prawną.

PIOTR NOWOSIELSKI
DORADCA PODATKOWY

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Zakres prawa do odliczenia VAT od wydatków poniesionych przez gminę w ramach inwestycji polegającej na uzbrojeniu i sprzedaży działek budowlanych, wyrok NSA z 9 października 2025 r., sygn. I FSK 2/24	8
Brak prawa do odliczenia podatku naliczonego, w związku z dokonaniem nabyciem usług likwidacji fermy drobiu, co do których spółka uzyskała odszkodowanie, wyrok NSA z 8 października 2025 r., sygn. I FSK 1598/22	8
Obowiązek wykładni art. 43 ust. 10 i ust. 11 ustawy VAT w zgodzie z zasadą proporcjonalności, wyrok NSA z 8 października 2025 r., sygn. I FSK 430/22	8
Podatnik, który wykorzystuje pojazdy do celów mieszanych, powinien odliczyć podatek naliczony z nimi związany, z uwzględnieniem prewspółczynnika, o którym mowa w art. 86 ust. 2a-2h ustawy VAT oraz zgodnie z art. 86a ust. 1 ustawy VAT, wyrok NSA z 7 października 2025 r., sygn. I FSK 1585/22	8
Podatnik nabywający wyroby węglowe zwolnione od akcyzy w okresie od 1 lipca 2021 r. do 31 grudnia 2022 r. miał obowiązek składania deklaracji uproszczonych, wyrok NSA z 3 października 2025 r., sygn. I FSK 1502/22	9
Przesłanki zastosowania zwolnienia z art. 63 ust. 1 pkt 2 ustawy VAT do importu silników i przekładni umożliwiających funkcjonowanie śmigłowców oraz samolotów wykorzystywanych w działalności statutowej w zakresie działań ratowniczych, wyrok NSA z 1 października 2025 r., sygn. I FSK 1634/22	9

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Moment powstania obowiązku podatkowego w VAT z tytułu usług ciągłych związanych z obsługą procesu inwestycyjnego na rzecz spółki celowej , wyrok WSA w Warszawie z 10 października 2025 r., sygn. III SA/Wa 1735/25	9
Obliczając podatek hipotetyczny na potrzeby weryfikacji, czy mamy do czynienia z CFC można uwzględnić straty z lat ubiegłych, a także ulgi i zwolnienia , wyrok WSA w Warszawie z 9 października 2025 r., sygn. III SA/Wa 1386/25	10
Kwestia uwzględniania podatku VAT przy ustalaniu wartości przychodu i kosztów uzyskania przychodu w sytuacji konwersji wierzytelności na kapitał zakładowy , wyrok WSA w Warszawie z 2 października 2025 r., sygn. III SA/Wa 1372/25	10
Prawo do odliczenia podatku naliczonego w związku z nabyciem towarów i usług na potrzeby realizacji działań w ramach CSR , wyrok WSA w Gdańsku z 1 października 2025 r., sygn. I SA/Gd 561/25	10
Wykładnia art. 17 ust. 1 pkt 58a ustawy CIT prowadzi do wniosku, że posiadanie 5% udziału w kapitale spółki nie musi być utrzymane aż do momentu zbycia udziałów (akcji) , wyrok WSA w Warszawie z 30 września 2025 r., sygn. III SA/Wa 1237/25	11

Zakres prawa do odliczenia VAT od wydatków poniesionych przez gminę w ramach inwestycji polegającej na uzbrojeniu i sprzedaży działek budowlanych, wyrok NSA z 9 października 2025 r., sygn. I FSK 2/24

Dokonując oceny prawa gminy do odliczenia VAT naliczonego od wydatków poniesionych w ramach inwestycji polegającej na uzbrojeniu działek budowlanych, które dotyczą infrastruktury drogowej, infrastruktury wodno-kanalizacyjnej, infrastruktury elektrycznej i infrastruktury telekomunikacyjnej, należy oceniać ich związek z czynnościami opodatkowanymi gminy podejmowanymi w ramach działalności gospodarczej. Nie może być przesadzająca w tym zakresie deklaracja gminy, że wszelkie wydatki poniesione na budowę ww. infrastruktur mają związek wyłącznie z uatrakcyjnieniem działek a tym samym służą czynnościom opodatkowanym.

Wydatki na budowę infrastruktury wodno-kanalizacyjnej ze wszystkimi tymi elementami, które są niezbędne do jej prawidłowego funkcjonowania, jako związane z prowadzoną działalnością opodatkowaną gminy - co do zasady - dają pełne prawo do odliczenia. Natomiast nie dają prawa do odliczenia wydatki dotyczące infrastruktury drogowej, która jest ogólnodostępna jako droga publiczna. Podobnie wydatki na infrastrukturę elektryczną w zakresie w jakim jest ogólnodostępna i służy oświetlaniu ulic i chodników, nie dają prawa do odliczenia. Prawo do odliczenia nie przysługuje również w przypadku wydatków na infrastrukturę telekomunikacyjną, co do której gmina wskazała, że na tym etapie ta infrastruktura w żaden sposób nie będzie wykorzystywana.

Brak prawa do odliczenia podatku naliczonego, w związku z dokonaniem nabyciem usług likwidacji fermy drobiu, co do których spółka uzyskała odszkodowanie, wyrok NSA z 8 października 2025 r., sygn. I FSK 1598/22

Spółce, która z nakazu Powiatowego Lekarza Weterynarii zobowiązana była m.in. do uśmiercenia zwierząt z uwagi na stwierdzone ognisko choroby zakaźnej zwierząt, nie przysługuje prawo do odliczenia podatku naliczonego, w związku z dokonaniem

nabyciem usług gazowania drobiu, wynoszenia i załadunku zagazowanego drobiu oraz transportu i unieszkodliwienia zwłok zwierzęcych, co do których spółka uzyskała odszkodowanie obejmujące również kwotę podatku VAT.

Przepis art. 86 ust. 1 ustawy VAT wymaga ścisłego i bezpośredniego związku podatku naliczonego podlegającego odliczeniu z opodatkowaną działalnością podatnika. Wydatki, które poniosła spółka na likwidację fermy drobiu są bezpośrednio związane z otrzymanym przez nią odszkodowaniem, które nie podlega opodatkowaniu VAT. W konsekwencji, wydatki te jako bezpośrednio związane z czynnościami niepodlegającymi opodatkowaniu VAT, nie dają prawa do odliczenia.

Obowiązek wykładni art. 43 ust. 10 i ust. 11 ustawy VAT w zgodzie z zasadą proporcjonalności, wyrok NSA z 8 października 2025 r., sygn. I FSK 430/22

Interpretacja wyłącznie literalna, językowa przepisów art. 43 ust. 10 i ust. 11 ustawy VAT stałaby w sprzeczności z zasadą proporcjonalności. Dokonując wykładni tych przepisów zgodnie z zasadą proporcjonalności należy uznać, że złożenie oświadczenia o rezygnacji ze zwolnienia od VAT w akcie notarialnym dokumentującym transakcję sprzedaży nieruchomości jest skuteczne. Tym bardziej, że zgodnie z przepisami każdy akt notarialny jest przekazywany przez notariuszy organom podatkowym. A zatem, organy podatkowe ponad wszelką wątpliwość otrzymują informację o rezygnacji ze zwolnienia podatkowego.

Podatnik, który wykorzystuje pojazdy do celów mieszanych, powinien odliczyć podatek naliczony z nimi związany, z uwzględnieniem prewspółczynnika, o którym mowa w art. 86 ust. 2a-2h ustawy VAT oraz zgodnie z art. 86a ust. 1 ustawy VAT, wyrok NSA z 7 października 2025 r., sygn. I FSK 1585/22

Związek do wydatków związanych z pojazdami samochodowymi, względem których stosuje przepisy art. 86a ust. 1 ustawy VAT, tj. odlicza 50% podatku naliczonego wynikającego z faktury, powinien zastosować również w pierwszej kolejności przepisy art. 86 ust. 2a ustawy VAT. W celu więc

obliczenia podatku podlegającego odliczeniu jest zobowiązana ustalić - na zasadach określonych w art. 86 ust. 2a-2h ustawy VAT podatek naliczony związany z prowadzoną działalnością gospodarczą, a następnie do tak wyliczonej kwoty przyjąć odliczenie, o którym mowa w art. 86a ust. 1 ustawy VAT (tj. 50% podatku naliczonego od wydatków związanych z pojazdami samochodowymi).

Podatnik nabywający wyroby węglowe zwolnione od akcyzy w okresie od 1 lipca 2021 r. do 31 grudnia 2022 r. miał obowiązek składania deklaracji uproszczonych, wyrok NSA z 3 października 2025 r., sygn. I FSK 1502/22

Zgodnie z treścią art. 78 ust. 1 pkt 3 ustawy o akcyzie z 2008 r. obowiązującą w okresie od 1 lipca 2021 r. do 31 grudnia 2022 r. z obowiązku składania deklaracji uproszczonych wyłączeni byli podatnicy nabywający wyroby akcyzowe opodatkowane stawką zerową. Wyłączenie to nie obejmowało natomiast podatników, którzy nabywają wyroby akcyzowe opodatkowane stawką inną niż zerowa, ale korzystających ze zwolnienia od akcyzy. Objęcie wyrobów akcyzowych stawką zerową nie jest tożsame z objęciem wyrobów zwolnieniem podatkowym. A zatem, w sytuacji, gdy podatnik nabywa wewnątrzwspólnotowo wyroby węglowe opodatkowane co do zasady stawką inną niż zerowa, mimo że korzystają one ze zwolnienia od akcyzy, ma obowiązek składania deklaracji uproszczonych.

Przesłanki zastosowania zwolnienia z art. 63 ust. 1 pkt 2 ustawy VAT do importu silników i przekładni umożliwiających funkcjonowanie śmigłowców oraz samolotów wykorzystywanych w działalności statutowej w zakresie działań ratowniczych, wyrok NSA z 1 października 2025 r., sygn. I FSK 1634/22

W świetle wykładni językowej art. 63 ust. 1 pkt 2 ustawy VAT przyjąć należy, iż zwalnia się od podatku import towarów przywożonych przez jednostki ratownictwa, przeznaczonych na ich potrzeby, w związku z prowadzonymi przez nie działaniami. Wyłączając pkt 1 tego przepisu, w pkt 2 ustawodawca nie wspomina, iż te działania muszą być podjęte w czasie klęski żywiołowej. Gdyby przyjąć rozumowanie organu,

to żeby zastosować zwolnienie, pogotowie musiałoby czekać na powódź albo jakąś inną klęskę żywiołową, żeby móc zamówić silniki do helikopterów albo samoloty.

Ustawodawca w sposób jasny przyjął alternatywę rozłączną między pkt 1 a pkt 2 art. 63 ust. 1 ustawy VAT. Nic nie wskazuje, że przy wykładni zwolnienia z pkt 2 musimy nawiązywać do klęski żywiołowej. Nie uzasadnia tego nawet wykładnia celowościowa. W konsekwencji do planowanego przez pogotowie importu silników i przekładni głównych umożliwiających funkcjonowanie śmigłowców oraz samolotów wykorzystywanych w działalności statutowej w zakresie działań ratowniczych, zastosowanie znajdzie zwolnienie z art. 63 ust. 1 pkt 2 ustawy VAT.

Moment powstania obowiązku podatkowego w VAT z tytułu usług ciągłych związanych z obsługą procesu inwestycyjnego na rzecz spółki celowej, wyrok WSA w Warszawie z 10 października 2025 r., sygn. III SA/Wa 1735/25

Obowiązek podatkowy w odniesieniu do usług związanych z obsługą procesu inwestycyjnego, które spółka świadczy na rzecz spółki celowej przez okres dłuższy niż rok, i za które spółka otrzymuje wynagrodzenie wówczas, gdy spółka celowa uzyska prawomocne pozwolenie na budowę, spółka powinna rozpoznać stosując art. 19a ust. 3 zdanie drugie ustawy VAT, tj. z upływem każdego roku podatkowego do momentu zakończenia świadczenia tych usług. W takim przypadku nie znajduje bowiem zastosowania zasada wynikająca z wyroku TSUE z 2 maja 2019 r. w sprawie C-224/18 (Budi-mex S.A. z siedzibą w Warszawie).

Nie można zgodzić się ze spółką, że obowiązek podatkowy powstanie dopiero z momentem uzyskania prawomocnego pozwolenia na budowę na rzecz spółki celowej. Spółka jest zobowiązana w okolicznościach niniejszej sprawy do ustanowienia takiego systemu dochodzenia i określania należnych kwot z tytułu świadczonych usług, który pozwoliłby realizować obowiązek podatkowy w VAT zgodnie z ustawowymi terminami.

Fakt, że może to być w pewien sposób utrudnione nie może przesądzać o tym,

że automatycznie, dla uproszczenia należy odsunąć w czasie moment powstania obowiązku podatkowego, w szczególności, gdy regulacje art. 19a ust. 3 ustawy VAT nie przewidują takiej możliwości i wskazują wprost zasady oraz termin rozpoznania obowiązku podatkowego dla tego rodzaju świadczeń.

Obliczając podatek hipotetyczny na potrzeby weryfikacji, czy mamy do czynienia z CFC można uwzględnić straty z lat ubiegłych, a także ulgi i zwolnienia, wyrok WSA w Warszawie z 9 października 2025 r., sygn. III SA/Wa 1386/25

Obliczany na potrzeby weryfikacji, czy mamy do czynienia z CFC, hipotetyczny podatek powinien być obliczany zgodnie z zasadami ogólnymi zawartymi w przepisach ustawy CIT. A zatem, dopuszczalne jest uwzględnienie przy jego obliczaniu również innych niż stawka 19% podatku elementów, takich jak straty z lat poprzednich, ulgi i zwolnienia.

Kwestia uwzględniania podatku VAT przy ustalaniu wartości przychodu i kosztów uzyskania przychodu w sytuacji konwersji wierzytelności na kapitał zakładowy, wyrok WSA w Warszawie z 2 października 2025 r., sygn. III SA/Wa 1372/25

Konwersja wierzytelności na udziały stanowi wniesienie wkładu niepieniężnego. W takiej sytuacji, po stronie wnoszącego taki wkład powstaje przychód w wysokości wkładu niepieniężnego. Przychodem jest cała wartość wkładu niepieniężnego, a zatem uwzględniającą również podatek VAT. Nie można zgodzić się ze stanowiskiem, że podatek VAT powinien być pominięty przy określaniu wysokości przychodu podatkowego w przypadku konwersji wierzytelności na udziały. W tym zakresie, wykładnia przepisu art. 12 ust. 1 pkt 7 ustawy CIT jest jasna. Przepis ten nie przewiduje możliwości pomniejszenia przychodu do opodatkowania z tytułu wniesienia wkładu niepieniężnego. Z kolei koszty uzyskania przychodu w takiej sytuacji należy określić zgodnie z art. 15 ust. 1j pkt 2b ustawy CIT. Treść tego przepisu przeczy twierdzeniu, że kosztem podatkowym jest cała wierzytelność wraz z podatkiem VAT. Przepis ten wprost bowiem wskazuje, że kosztem podatkowym będzie wartość wierzytelności

w części zaliczonej uprzednio do przychodów należnych.

Skoro do przychodów należnych spółka zaliczyła wartość wierzytelności bez podatku VAT, to nie może teraz zasadnie twierdzić, na potrzeby tego zdarzenia prawnego, że podatek VAT powinien być ujęty w kosztach uzyskania przychodu.

Prawo do odliczenia podatku naliczonego w związku z nabyciem towarów i usług na potrzeby realizacji działań w ramach CSR, wyrok WSA w Gdańsku z 1 października 2025 r., sygn. I SA/Gd 561/25

Działania związane z CSR są przyjętą/akceptowalną obecnie formą reklamy i promocji (można je uznać za działania o charakterze marketingowym) spółki, zwłaszcza biorąc pod uwagę profil działalności spółki w tej sprawie (prowadzenie terminali przeładunkowych), w którym reklama telewizyjna/radiowa, internetowa nie ma zastępowania. Wydatki poniesione przez spółkę w ramach CSR związane z podejmowanymi działaniami na rzecz ochrony środowiska oraz związane z budowaniem relacji z lokalną społecznością, wpływają nie tylko bezpośrednio na działalność opodatkowaną poprzez wpływanie na wizerunek firmy, ale również pośrednio wpływają na generowanie obrotu.

Inicjatywy i programy realizowane przez spółkę w ramach CSR minimalizują skutki negatywnego wpływu działalności spółki na środowisko, co w konsekwencji przekłada się na redukcję ryzyka regulacyjnego oraz kosztów związanych z naprawą/odtworzeniem środowiska. Również istotne są efekty, jeżeli chodzi o współpracę ze społecznością lokalną, co pozwala na budowanie długotrwałych relacji.

Działania spółki w ramach CSR są zgodne z jej strategią biznesową, której elementem jest dbanie i minimalizowanie negatywnego wpływu na środowisko, jak również dbanie o społeczność lokalną, co pozwala na promocję spółki jako podmiotu odpowiedzialnego, co ma też znaczenie z perspektywy pozyskiwania nowych pracowników, jak i utrzymywania zaufania obecnych pracowników. Te cele uzasadniają twierdzenie, że wydatki poniesione w ramach CSR na opisane w sprawie

działania mają bezpośredni i pośredni wpływ na działalność gospodarczą spółki, a w związku z tym przysługuje spółce prawo do obniżenia podatku należnego o podatek naliczony.

Wykładnia art. 17 ust. 1 pkt 58a ustawy CIT prowadzi do wniosku, że posiadanie 5% udziału w kapitale spółki nie musi być utrzymane aż do momentu zbycia udziałów (akcji), wyrok WSA w Warszawie z 30 września 2025 r., sygn. III SA/Wa 1237/25

Ponieważ wykładnia literalna art. 17 ust. 1 pkt 58a ustawy CIT nie daje jednoznacznych rezultatów, należy uzupełnić ją o wykładnię celowościową, a zatem uwzględnić intencje ustawodawcy, jakie przyświecały mu przy wprowadzaniu tego przepisu. Niewątpliwie intencją ustawodawcy było stworzenie zachęty dla ASI, aby w dłuższym okresie czasu, w szerszej perspektywie czasowej inwestowały w spółki.

Mając to na uwadze użyte w tym przepisie sformułowanie dotyczące posiadania przed dniem zbycia nie mniej niż 5% udziałów (akcji) w kapitale spółki, której udziały (akcje) są zbywane, nieprzerwanie przez okres dwóch lat, należy odczytywać w ten sposób, że chodzi o ostatni moment, koniec terminu dwuletniego, a początek tego terminu wyznacza zakup udziałów/akcji.

A zatem, przepis ten należy rozumieć w ten sposób, że warunek zwolnienia jest spełniony, jeżeli spółka w jakimkolwiek dwuletnim okresie posiadania udziałów/akcji, posiadała nie mniej niż 5% udziałów/akcji w kapitale spółki. Tym samym chodzi o to, aby posiadanie tych 5% było utrzymane przez okres dwóch lat i nie jest konieczne utrzymanie tego udziału procentowego do samego końca, czyli do momentu zbycia. Ważne, aby ten udział procentowy był utrzymany w dłuższej perspektywie czasowej, tj. w okresie dwóch lat.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Przesłanki zaliczenia kwot ugód z kontrahentami do kosztów uzyskania przychodu , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 września 2025 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.380.2025.1.PK	14
Prawo do obniżenia podstawy opodatkowania oraz kwoty VAT należnego o wartość Payback wypłaconego przez spółkę na rzecz NFZ na podstawie decyzji wydanych w stosunku do poszczególnych leków i otrzymanych not obciążeniowych , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 24 września 2025 r., sygn. 0114-KDIP4-2.4012.513.2025.1.MMA	14
Uznanie spółki za podatnika VAT w związku z realizacją czynności nadzorczych pozwalających na ustalenie prawa beneficjentów do wsparcia w postaci ograniczenia cen energii elektrycznej. Konieczność wystawiania faktur korygujących za okres, w którym następuje zmiana ceny na umowną , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 24 września 2025 r., sygn. 0114-KDIP4-1.4012.322.2025.3.PS	15
Wpłaty dokonywane do PPK w części finansowanej przez spółkę w związku z zatrudnianiem osób uzyskujących dochody wskazane w art. 13 ust. 1 pkt 8 ustawy PIT (z umów zlecenia), stanowią koszty uzyskania przychodów w miesiącu, w którym następuje wypłata przez spółkę wynagrodzenia , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 24 września 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.382.2025.1.SG	16
Zasady rozliczenia na gruncie ustawy CIT usługi sekurytyzacji , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 24 września 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.355.2025.3.AK	16
Otrzymana przez spółkę kwota ugody (w kwocie nieprzekraczającej kwot niespłaconych obligacji oraz niespłaconej pożyczki) stanowi przychód podatkowy, podlegający opodatkowaniu CIT , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 22 września 2025 r., sygn. 0111-KDIB-2-1.4010.333.2025.1.ED	17

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Skoro rozbiórka budynku nawet nie rozpoczęła się przed dokonaniem dostawy, to spółka dokonała dostawy nieruchomości zabudowanej (gruntu wraz z posadowionym na nim budynkiem) – a nie dostawy samego gruntu. Przesłanki skutecznej rezygnacji ze zwolnienia (art. 43 ust. 10 i 11 ustawy VAT), interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 19 września 2025 r., sygn. 0112-KDIL1-2.4012.418.2025.2.SN	18
Podwyższenie kapitału zakładowego ze środków zgromadzonych na kapitale rezerwowym, pochodzących zysku z roku ubiegłego, przeprowadzone na podstawie art. 442 KSH stanowi dochód z ukrytych zysków, o których mowa w art. 28m ust. 3 pkt 6 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 września 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.373.2025.1.END	19
Nowoutworzona PGK będzie posiadać status podatnika rozpoczynającego działalność, w związku z czym będzie uprawniona do skorzystania z wyłączenia, o którym mowa w art. 24ca ust. 14 pkt 1 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 września 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.369.2025.1.EJ	19
Rozliczenie VAT z tytułu wyprodukowanej energii elektrycznej (ceny ujemne), interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 17 września 2025 r., sygn. 0114-KDIP4-1.4012.410.2025.1.MK	20
Możliwość wystawienia jednej zbiorczej faktury obejmującej większą liczbę dostaw towarów dokonanych na rzecz jednego kontrahenta w danym okresie rozliczeniowym, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 16 września 2025 r., sygn. 0113-KDIPT-1-2.4012.686.2025.2.MC	20
Zasady opodatkowania podatkiem od nieruchomości magazynu soli drogowej, interpretacja indywidualna prezydenta miasta z 12 czerwca 2025 r., sygn. BF-PT.310.1.2025.MG	21

Przesłanki zaliczenia kwot ugód z kontrahentami do kosztów uzyskania przychodu, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 września 2025 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.380.2025.1.PK

Poniesione przez spółkę koszty określone w ugodach sądowych i pozasądowych, a wynikające z tytułu wypłaty: i) odszkodowania za opóźnienia, przerwy czy zaprzestania dokonywania dostaw gazu w terminach wynikających z umów z klientami, ii) odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów poniesionych przez niektórych klientów w związku z zakupem przez te podmioty gazu od innego dystrybutora, iii) kary umowne za zerwanie umowy na dostawy gazu, iv) odszkodowania za niewykonanie umowy na dostawy gazu - spółka będzie mogła zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy CIT.

Wynika to z faktu, że poniesione koszty noszą znamiona powstałych w wyniku działania siły wyższej, uzasadniającej podjęcie niezwłocznych działań w celu ograniczenia strat spółki. Zaprzestanie prowadzenia dystrybucji gazu nastąpiło na skutek wydarzeń światowych, których spółka nie była w stanie przewidzieć. Poniesione wydatki na odszkodowania wynikające z zawartych ugód nie są spowodowane zaniedbaniem spółki, czy wynikiem nienależytej staranności, a następstwem wybuchu wojny w Ukrainie. W związku z tym wydatki ponoszone przez spółkę niewątpliwie nie powstały na skutek rażących działań spółki, a wspomnianej siły wyższej.

Podsumowując, przedmiotowe wydatki, tj. wynikające z zawartych ugód sądowych i pozasądowych stwierdzających wypłaty odszkodowania z ww. tytułów, spółka może zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów. Są to wydatki spowodowane okolicznościami, których spółka nie mogła przewidzieć i na które nie miała wpływu.

Prawo do obniżenia podstawy opodatkowania oraz kwoty VAT należnego o wartość Payback wypłaconego przez spółkę na rzecz NFZ na podstawie decyzji wydanych w stosunku do poszczególnych leków i otrzymanych not obciążeniowych, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 24 września 2025 r., sygn. 0114-KDIP4-2.4012.513.2025.1.MMA

Z okoliczności sprawy wynika, że w sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy o refundacji leków, które w treści art. 11 ust. 2 wskazują, że decyzja o refundacji leku zawiera m.in. cenę zbytu netto (pkt 5) oraz instrumenty dzielenia ryzyka, jeżeli zostały ustalone (pkt 7). Jednocześnie jak wynika z art. 11 ust. 5 pkt 4 ustawy o refundacji leków, instrumenty dzielenia ryzyka, o których mowa w ust. 2 pkt 7, mogą dotyczyć uzależnienia wysokości ceny zbytu netto od zwrotu części uzyskanej refundacji podmiotowi zobowiązanemu do finansowania świadczeń ze środków publicznych (mechanizm określany potocznie Payback).

Decyzje refundacyjne są nierozzerwalnie związane z dostawą poszczególnych leków. Z opisu sprawy wynika, że to dystrybutor dokonywał odpłatnego nabycia leków od podmiotów powiązanych z grupy, a następnie dokonywał ich odsprzedaży do kontrahentów w swoim imieniu. Ten proces był dokumentowany fakturami wystawianymi pomiędzy dystrybutorem, a podmiotami powiązanymi (zakup leków od podmiotów powiązanych realizowany był przez dystrybutora), a w dalszej kolejności dystrybutor odsprzedawał leki kontrahentom (faktury wystawiane przez dystrybutora na rzecz kontrahenta). Do końca marca 2024 r. do leków dystrybuowanych przez dystrybutora należały produkty podlegające refundacji zgodnie z przepisami ustawy o refundacji.

Adresatem decyzji refundacyjnych zgodnie z którymi, określone, dystrybuowane przez dystrybutora leki zostawały w danym zakresie objęte refundacją (w całości lub w części) ze środków publicznych w latach 2019-2024 była spółka. W sprawie mamy do czynienia z odrębnymi zadaniami, które każda ze spółek wykonywała w ramach przynależności do grupy kapitałowej, będącej światowym liderem w dziedzinie ochrony zdrowia. Z okoliczności sprawy jednoznacznie wynika, że zadania, które były przez spółkę oraz dystrybutora wykonywane do marca 2024 r. pomimo działania w ramach jednej grupy, realizowane były przez dwa niezależnie działające podmioty.

Dostawy leków do kontrahentów były realizowane przez dystrybutora, natomiast spółka była odbiorcą wszystkich decyzji refundacyjnych. A zatem, nie można podzielić stanowiska, zgodnie z którym wypłata Pay-

back na rzecz NFZ stanowi rabat pośredni, będący podstawą do obniżenia podstawy opodatkowania sprzedawanych leków oraz odpowiednio kwoty VAT należnego. Dostawy leków do kontrahentów były realizowane przez dystrybutora, natomiast odbiorcą wszystkich decyzji refundacyjnych była spółka, ale - co istotne - nie prowadziła do marca 2024 r. sprzedaży leków, w stosunku do których otrzymała decyzje. Tym samym trudno zgodzić się z tym, że to spółka udzielała kontrahentom rabatów pośrednich, albowiem to nie spółka a dystrybutor dokonywał dostawy poszczególnych leków, do których wystawiane były decyzje refundacyjne.

W konsekwencji, nie można zgodzić się ze stanowiskiem, że przysługuje spółce prawo do obniżenia podstawy opodatkowania oraz kwoty VAT należnego o wartość Payback wypłaconego przez spółkę na rzecz NFZ na podstawie decyzji wydanych w stosunku do poszczególnych leków i otrzymanych not obciążeniowych.

Uznanie spółki za podatnika VAT w związku z realizacją czynności nadzorczych pozwalających na ustalenie prawa beneficjentów do wsparcia w postaci ograniczenia cen energii elektrycznej. Konieczność wystawiania faktur korygujących za okres, w którym następuje zmiana ceny na umowną, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 24 września 2025 r., sygn. 0114-KDIP-4-1.4012.322.2025.3.PS

Spółka otrzymując rolę udzielającego pomocy na podstawie przepisów ustawy o bonie energetycznym oraz zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia cen energii elektrycznej, gazu ziemnego i ciepła systemowego oraz ustawy pomocowej została jednocześnie zobowiązana - w imieniu Skarbu Państwa - do wykonania szeregu czynności nadzorczych pozwalających na ustalenie prawa beneficjentów do wsparcia w postaci ograniczenia cen energii elektrycznej (obowiązek 1).

Czynności wykonywane w ramach obowiązku 1, w tym zwrot ww. pomocy, tj. pobranie nienależnej pomocy oraz przekazanie tych środków, które są wykonywane przy udziale spółki, lecz bez wynagrodzenia dla spółki, nie podlegają opodatkowaniu VAT, i tym samym spółka nie staje się podatnikiem VAT z tego tytułu.

W związku z realizacją opisanego obowiązku pobrania i dalszego przekazania nienależnej pomocy spółka nie wykonuje czynności, które wywołują skutki podatkowe na gruncie ustawy VAT. Zakres aktywności spółki w ramach obowiązku 1 zostaje ograniczony do funkcji „inkasenta”, który pobiera w imieniu Skarbu Państwa zwrot nienależnej pomocy publicznej i przekazuje pobrane w ten sposób środki na rzecz zarządcy rozliczeń, przy czym pobrane środki pieniężne, nigdy nie wchodzi w skład majątku spółki. Tym samym, wykonując obowiązek 1 wynikający z ustawy o bonie energetycznym spółka nie działa jako podatnik VAT i nie wykonuje czynności opodatkowanych tym podatkiem.

Wątpliwości spółki dotyczą również konieczności wystawienia w trybie przewidzianym w art. 106j ust. 1 pkt 1 ustawy VAT, faktury korygującej okres rozliczeniowy, w którym następuje zmiana ceny maksymalnej na cenę umowną, w związku z realizacją obowiązku 2.

Jak wynika z opisu sprawy obowiązek 2 dotyczy ponownego rozliczenia odbiorców energii elektrycznej, korzystających z wynikającej z ustawy o bonie energetycznym ceny maksymalnej, a którzy: i) nie złożyli, w terminie wymaganym przepisami prawa, „Informacji o pomocy” lub nie usunęli w wyznaczonym terminie błędów, omyłek pisarskich lub rachunkowych, lub braków formalnych w „Informacji o pomocy”, lub ii) jeśli ze złożonej informacji o pomocy wynika, że beneficjent korzystający z ceny maksymalnej nie spełnia warunków otrzymania pomocy publicznej lub pomocy de minimis. Z okoliczności sprawy wynika, że wystawiając fakturę pierwotną na rzecz beneficjentów i stosując cenę maksymalną energii elektrycznej, spółka robi to według ceny, która jest właściwa do zastosowania na moment wystawienia faktury z uwagi na uregulowania przepisów prawa. Stwierdzenie, że wykazana na fakturze cena maksymalna nie powinna być zastosowana następuje po dokonaniu weryfikacji Informacji o pomocy złożonej przez przedsiębiorcę.

Zatem spółka jest zobowiązana do wystawienia faktury korygującej okres rozliczeniowy, w którym następuje zmiana ceny maksymalnej na cenę umowną.

Wpłaty dokonywane do PPK w części finansowanej przez spółkę w związku z zatrudnieniem osób uzyskujących dochody wskazane w art. 13 ust. 1 pkt 8 ustawy PIT (z umów zlecenia), stanowią koszty uzyskania przychodów w miesiącu, w którym następuje wypłata przez spółkę wynagrodzenia, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 24 września 2025 r., sygn. 0111-KDIB-1-1.4010.382.2025.1.SG

Pojęcie „miesiąc, za który są one należne”, o którym mowa w art. 15 ust. 4ga ustawy CIT, należy interpretować w powiązaniu z brzmieniem art. 28 ust. 3 ustawy o PPK, tj. jako miesiąc, w którym następuje wypłata wynagrodzenia przez podmiot zatrudniający.

Tym samym wpłaty dokonywane do PPK w części finansowanej przez spółkę w związku z zatrudnieniem osób uzyskujących dochody wskazane w art. 13 ust. 1 pkt 8 ustawy PIT (z umów zlecenia), stanowią koszty uzyskania przychodów w miesiącu, w którym następuje wypłata przez spółkę wynagrodzenia, pod warunkiem, że zostaną odprowadzone (wpłacone) w terminie do 15 miesiąca następującego po miesiącu, w którym zostały obliczone.

Zatem stanowisko sprowadzające się do twierdzenia, że wpłaty dokonywane do PPK w części finansowanej przez spółkę od wynagrodzeń z tytułu umów zlecenia, które są opłacone w ustawowym terminie wynikającym z ustawy o PPK oraz w terminie wypłaty wynagrodzenia za wykonane zlecenie, stanowią koszt uzyskania przychodu spółki w miesiącu, za który składki te są należne, tj. w miesiącu, w którym przypada termin wypłaty wynagrodzenia z tytułu ww. umów zlecenia, jest prawidłowe.

Zasady rozliczenia na gruncie ustawy CIT usługi sekurytyzacji, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 24 września 2025 r., sygn. 0111-KDIB-1-2.4010.355.2025.3.AK

Prowizja (opłata), którą spółka zapłaci do SPV (spółka z Irlandii), w zamian za przystąpienie do transakcji sekurytyzacji, będzie stanowiła dla spółki koszt uzyskania przychodów, ujęty jednorazowo w momencie jego poniesienia. Dzień poniesienia należy jednocześnie rozumieć jako datę, pod którą prowizja zostanie

ujęta na rozliczeniach międzyokresowych czynnych, w księgach spółki.

W przypadku spłat otrzymywanych z tytułu odkupionych przez spółkę od SPV wierzytelności, będą one stanowiły przychód do opodatkowania. Przychód ten powstanie z chwilą otrzymania spłaty. Do określania kosztów uzyskania przychodów, związanych ze spłatami odkupionych przez spółkę od SPV wierzytelności, zastosowanie znajdzie art. 15ba ustawy CIT.

Spłaty odkupionych przez spółkę od SPV wierzytelności będą powodowały (obok przychodu do opodatkowania) powstanie kosztu uzyskania przychodów, w kwocie: i) równej przychodowi, aż do zrównania się skumulowanego kosztu uzyskania przychodów z ceną nabycia wierzytelności, w zakresie, w jakim spłaty dotyczą kapitału wierzytelności oraz opłat naliczonych przed datą odkupu, ii) równej zero po momencie zrównania się kwoty spłat z ceną nabycia wierzytelności, iii) równej zero, w zakresie w jakim spłata dotyczy odsetek i należności ubocznych naliczonych po dacie odkupu wierzytelności.

Prowizja będąca wynagrodzeniem uzyskanym przez SPV z tytułu usługi sekurytyzacji (opłata) stanowi „zysk z działalności gospodarczej” SPV w rozumieniu art. 7 polsko-irlandzkiej UPO, co oznacza, że nie będzie podlegać opodatkowaniu CIT w Polsce. W konsekwencji, spółka nie będzie zobowiązana do poboru zryczałtowanego podatku (tzw. podatku u źródła) od tych płatności.

Prowizja (opłata) stanowiąca wynagrodzenie SPV za świadczenie usługi sekurytyzacji nie wchodzi w zakres katalogu rodzajów dochodów podlegających potencjalnie polskiemu podatkowi u źródła (WHT) wymienionych w art. 21 ust. 1 i art. 22 ust. 1 ustawy CIT. W rezultacie spółka nie będzie zobowiązana do pobrania WHT od tych płatności na podstawie art. 26 ustawy CIT.

Płatności otrzymywane przez spółkę od pożyczkobiorców z tytułu spłaty wierzytelności, które będą przekazywane przez spółkę do SPV w wykonaniu usługi administrowania wierzytelnościami, nie będą podlegały w Polsce tzw. podatkowi u źródła. W konsekwencji, spółka nie będzie miała obowiązku poboru podatku od tych płatności.

Otrzymana przez spółkę kwota ugody (w kwocie nieprzekraczającej kwot niespłaconych obligacji oraz niespłaconej pożyczki) stanowi przychód podatkowy, podlegający opodatkowaniu CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 22 września 2025 r., sygn. 0111-KDIB-2-1.4010.333.2025.1.ED

Z opisu sprawy wynika, że w latach 2012-2014 spółka dokonała kilku operacji/transakcji, które obejmowały zakup udziałów w spółce z o.o., udzielenie finansowania innym podmiotom poprzez udzielenie pożyczki i objęcie obligacji wyemitowanych przez te podmioty. Powyższe działania przyniosły jednak ostatecznie straty finansowe po stronie spółki w postaci utraty wartości nabytych udziałów w spółce z o.o. oraz braku spłaty przez pożyczkobiorcę/emitentów obligacji ich zobowiązań finansowych wobec spółki (tj. zobowiązania do spłaty pożyczki oraz zobowiązań do wykupu obligacji).

Z uwagi na fakt, że spółka zawarła z Y umowę ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej członków władz spółki, która obejmowała m.in. ochronę ubezpieczeniową spółki w przypadku powstania szkód majątkowych w związku nieprawidłowymi zachowaniami (zdefiniowanymi w umowie ubezpieczeniowej) osób będących członkami zarządu, rady nadzorczej i innych organów spółki – spółka zgłosiła również szkodę do ubezpieczyciela z zamiarem skorzystania z ochrony ubezpieczeniowej i uzyskania odszkodowania od ubezpieczyciela.

W związku z odmową wypłaty odszkodowania, spółka złożyła do sądu powszechnego pozew wobec ubezpieczyciela o zapłatę przysługujących spółce na mocy umowy ubezpieczenia kwot. Równolegle do toczącego się od wielu lat sporu sądowego pomiędzy spółką a ubezpieczycielem, strony sporu prowadzą mediacje, których celem jest ugodowe zakończenie postępowania sądowego.

W efekcie mediacji, strony zamierzają zawrzeć ugodę sądową, na podstawie której ubezpieczyciel zapłaci na rzecz spółki określoną kwotę. Zgodnie z postanowieniami ugody, kwota ugody w całości wyczerpywać będzie roszczenia spółki będące przedmiotem postępowania sądowego. Kwoty ugody, która zostanie wypłacona przez ubezpieczy-

ciela na rzecz spółki na podstawie zawartej w wyniku mediacji ugody sądowej, nie sposób uznać za pożytek, o którym mowa w art. 12 ust. 4 pkt 6a ustawy CIT, ponieważ ww. kwota stanowi środki będące efektem zawartej ugody z ubezpieczycielem, a nie zwrot wydatków poniesionych przez spółkę niezaliczonych do kosztów uzyskania przychodów.

Wydatki na nabycie udziałów, czy papierów wartościowych (w tym obligacji) mogą stanowić koszt podatkowy dopiero w momencie ich zbycia, co w niniejszej sprawie nie ma miejsca. Natomiast wydatki z tytułu pożyczki, jako niemające co do zasady charakteru definitywnego, nie mogą stanowić kosztów podatkowych. W konsekwencji wskazane we wniosku wydatki nie mogą być postrzegane w kategorii wydatków niezaliczonych do kosztów podatkowych w ramach powyższego przepisu. Nie może też być mowy o ich zwrocie, bowiem otrzymana z tytułu ubezpieczenia kwota zostanie uzyskana z zupełnie odrębnego tytułu, tj. zawartej uprzednio umowy ubezpieczeniowej.

Tym samym w analizowanej sprawie nie znajdzie zastosowania art. 12 ust. 4 pkt 6a ustawy CIT, a otrzymana od ubezpieczyciela kwota ugody w myśl art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT, stanowić będzie przychód podatkowy.

W związku z powyższym, skoro dojdzie do wypłaty środków pieniężnych z tytułu zawartej z ubezpieczycielem ugody sądowej na rzecz spółki, to otrzymana przez spółkę kwota będzie stanowić przychód podatkowy z tytułu otrzymanej od ubezpieczyciela kwoty odszkodowania, będącej wykonaniem świadczenia z umowy ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej członków władz spółki i należy traktować ją jako przychód podlegający opodatkowaniu CIT, na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT.

Skoro rozbiórka budynku nawet nie rozpoczęła się przed dokonaniem dostawy, to spółka dokonała dostawy nieruchomości zabudowanej (gruntu wraz z posadowionym na nim budynkiem) – a nie dostawy samego gruntu. Przesłanki skutecznej rezygnacji ze zwolnienia (art. 43 ust. 10 i 11 ustawy VAT), interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 19 września 2025 r., sygn. 0112-KDIL-1-2.4012.418.2025.2.SN

Ze stanu faktycznego wynika, że w momencie zawarcia umowy sprzedaży na nieruchomości znajdował się budynek, dla którego została wydana decyzja o pozwoleniu na rozbiórkę. Umowa sprzedaży nie obejmowała sprzedaży budynku. Rozbiórka budynku nie została przeprowadzona na moment zawarcia umowy sprzedaży. Spółka była właścicielem budynku. Przed dniem sprzedaży nieruchomości dziennik rozbiórki nie został przez spółkę założony, teren budowy (rozbiórki) nie został odpowiednio zabezpieczony. Rozbiórka budynku rozpoczęła się po sprzedaży nieruchomości. Spółka nie rozpoczęła procedury rozbiórki, wszelkie procedury w tym zakresie podjął kupujący.

Zatem w niniejszej sprawie nie można się zgodzić, iż umowa sprzedaży nie obejmowała sprzedaży budynku. Skoro rozbiórka budynku nawet nie rozpoczęła się przed dokonaniem dostawy, to spółka dokonała dostawy nieruchomości zabudowanej (gruntu wraz z posadowionym na nim budynkiem) – a nie dostawy samego gruntu. Zatem, nie można uznać przedmiotu sprzedaży – nieruchomości utworzonej z działki numer za teren niezabudowany, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 9 ustawy VAT. Powyższe wynika z faktu, że na ww. gruncie na moment sprzedaży posadowiony był budynek, stanowiący własność spółki.

Podsumowując, sprzedaż nieruchomości podlega opodatkowaniu VAT. Zwolnienie od podatku na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 9 ustawy VAT nie ma zastosowania do sprzedaży przedmiotowej nieruchomości.

Wskazane we wniosku zapisy w akcie notarialnym, dotyczącym sprzedaży nieruchomości, nie wypełniają wymogów wskazanych w art. 43 ust. 10 i 11 ustawy VAT, przewidzianych dla skutecznego złożenia oświadczenia o wyborze opodatkowania. Są to bowiem

wyłącznie informacje o opodatkowaniu dostawy podatkiem VAT, co może równoznacznie wskazywać, że sprzedaż z mocy ustawy jest objęta opodatkowaniem, a nie zwolnieniem. Treść ta nie potwierdza, że spółka i kupujący mieli świadomość ustawowego zwolnienia dostawy od podatku VAT i z tego zwolnienia świadomie zrezygnowali.

Trzeba mieć bowiem na uwadze, że w przypadku tej regulacji prawnej brak wyraźnej zgody nabywcy na opodatkowanie transakcji skutkuje tym, że dostawca musi zastosować ustawowe zwolnienie od podatku. Ponadto należy ponownie wskazać, że zwolnienie na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 10 ustawy VAT ma zastosowanie do dostawy budynków, budowli lub ich części. Natomiast z oświadczeń wskazanych w akcie notarialnym wynika, że nieruchomość na dzień sprzedaży była niezabudowana.

Zatem trudno na podstawie przedstawionych okoliczności uznać, że w przedmiotowym akcie notarialnym, spółka złożyła wraz z kupującym oświadczenie o wyborze opodatkowania dostawy budynku posadowionego na gruncie. Jednocześnie odnośnie do wymogu, zawartego w art. 43 ust. 11 pkt 3 ustawy VAT (dotyczącego podania adresu budynku w oświadczeniu) – spółka wskazała, że w akcie notarialnym znajdują się dane nieruchomości, na której znajduje się budynek, przedstawione w sposób, który pozwala na zidentyfikowanie tego budynku (tj. numer działki, numer księgi wieczystej).

Nie każda nieruchomość ma nadany adres. Zgodne oświadczenie stron transakcji (dostawcy i nabywcy) o wyborze opodatkowania VAT dostawy budynku, budowli lub ich części nie może zostać zastąpione treścią aktu notarialnego zawierającą wyłącznie informacje, że strony transakcji są podatnikami VAT czynnymi, a transakcja będzie podlegała opodatkowaniu VAT. Zatem należy stwierdzić, że dostawca nieruchomości (spółka) oraz kupujący – nie złożyli skutecznego zgodnego oświadczenia woli, że strony wybierają opodatkowanie tej transakcji. Biorąc pod uwagę treść umowy sprzedaży i zawarte w niej oświadczenia stwierdzić należy, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do skutecznej rezygnacji ze zwolnienia od podatku VAT dostawy nieruchomości w akcie notarialnym dokumentującym sprzedaż.

Podwyższenie kapitału zakładowego ze środków zgromadzonych na kapitale rezerwowym, pochodzących zysku z roku ubiegłego, przeprowadzone na podstawie art. 442 KSH stanowi dochód z ukrytych zysków, o których mowa w art. 28m ust. 3 pkt 6 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 września 2025 r., sygn. 0111-KDIB-1-2.4010.373.2025.1.END

Z literalnego brzmienia art. 28m ust. 3 pkt 6 ustawy CIT wynika, że za ukryty zysk uważa się równowartość zysku przeznaczonego na podwyższenie kapitału zakładowego. Tym samym ukrytym zyskiem nie będzie jedynie takie podwyższenie kapitału zakładowego, które nie pochodzi z wypracowanego zysku. W analizowanej sprawie, wbrew stanowisku spółki, nie mamy do czynienia z sytuacją, w której podwyższenie kapitału zakładowego nie pochodzi z wypracowanego zysku. Kapitał zakładowy spółki został bowiem podwyższony ze środków zgromadzonych na kapitale rezerwowym pochodzących z zysku za rok ubiegły.

Na powyższe nie ma jednocześnie wpływu okoliczność, że proces ten został przeprowadzony przez zwyczajne walne zgromadzenie akcjonariuszy spółki na podstawie odrębnych uchwał podjętych tego samego, tj. uchwały m.in. o podziale zysku za rok ubiegły i przeznaczeniu jego części na kapitał rezerwowy (z docelowym przeznaczeniem go na podwyższenie kapitału zakładowego), a następnie uchwały o podwyższeniu kapitału zakładowego z zysku zgromadzonego na kapitale rezerwowym. Jak wynika z treści art. 442 § 1 KSH, podwyższenie kapitału zakładowego spółki akcyjnej ze środków spółki może być przeprowadzone ze środków pochodzących z kapitału zapasowego lub kapitałów (funduszy) rezerwowych utworzonych z zysku spółki.

W piśmiennictwie wskazuje się przy tym, że z brzmienia art. 442 § 1 KSH wynika, iż uchwała o podziale zysku nie może być zarazem uchwałą o podwyższeniu kapitału zakładowego ze środków spółki. Nie może ona, więc jednocześnie ustalać, że zysk za ostatni rok obrotowy zostanie pozostawiony w spółce oraz, że zysk ten ma być przeznaczony na podwyższenie kapitału zakładowego (choć może ona decydować o przekazaniu tego zysku do kapitału zapasowego lub do kapitałów rezerwowych).

Na podwyższenie kapitału zakładowego mogą być bowiem przekazywane środki z kapitałów rezerwowych i kapitału zapasowego, a tym samym podwyższenie to nie może być finansowane „bezpośrednio” z zysku. Walne zgromadzenie może jednak po podjęciu uchwały o pozostawieniu zysku w spółce i przekazaniu go na np. kapitał zapasowy, podjąć uchwałę o przeznaczeniu środków z kapitału zapasowego na podwyższenie kapitału zakładowego. Przy czym obie uchwały mogą być podjęte na tym samym walnym zgromadzeniu. Biorąc powyższe pod uwagę, nie można zgodzić się ze stanowiskiem, że podwyższenie kapitału zakładowego ze środków zgromadzonych na kapitale rezerwowym spółki, pochodzących z jego zysku z roku ubiegłego, przeprowadzone na podstawie art. 442 KSH nie stanowi ukrytych zysków, o których mowa w art. 28 ust. 3 pkt 6 ustawy CIT.

W opisanym przez spółkę stanie faktycznym powstanie obowiązek opodatkowania dochodu z tytułu podzielonego zysku, o którym mowa w art. 28m ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy CIT w związku z wypłatą akcjonariuszom dywidendy z zysku za rok obrotowy 2024 oraz obowiązek opodatkowania dochodu z tytułu ukrytych zysków, o których mowa w art. 28 ust. 3 pkt 6 ustawy CIT w związku z podwyższeniem kapitału zakładowego spółki ze środków zgromadzonych na kapitale rezerwowym, pochodzących z zysku za rok obrotowy 2024.

Nowoutworzona PGK będzie posiadać status podatnika rozpoczynającego działalność, w związku z czym będzie uprawniona do skorzystania z wyłączenia, o którym mowa w art. 24ca ust. 14 pkt 1 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 września 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.369.2025.1.EJ

Przepisy art. 24ca ustawy CIT dokładnie określają dla podatku minimalnego, jakie podmioty nie mogą zostać uznane za podatników rozpoczynających działalność. Następuje to poprzez odesłanie do art. 19 ust. 1a ustawy CIT i przykładowo są to podatnicy powstałe w wyniku przekształcenia, połączenia lub podziału. Przepis ten nie wymienia nowopowstałych PGK. PGK nie spełnia przesłanek wynikających z art. 19 ust. 1a ustawy CIT.

Zgodnie z art. 1a ust. 1 ustawy CIT PGK jest odrębnym podatnikiem podatku od osób praw-

nych. Status podatnika PGK nabywa z chwilą zarejestrowania przez naczelnika US umowy o utworzeniu PGK, tym samym jakiegokolwiek działania restrukturyzacyjne wynikające z art. 19 ust. 1a ustawy CIT jej nie dotyczą. Zatem, nowoutworzona PGK jest odrębnym, nieistniejącym wcześniej podatnikiem, który korzysta z wyłączenia z obowiązku zapłaty podatku minimalnego na podstawie art. 24ca ust. 14 pkt 1 ustawy CIT.

Nowoutworzona PGK będzie posiadać status podatnika rozpoczynającego działalność, w związku z czym będzie uprawniona do skorzystania z wyłączenia, o którym mowa w art. 24ca ust. 14 pkt 1 ustawy CIT i tym samym, w roku rozpoczęcia działalności (2026) oraz w kolejno następujących po sobie 2 latach podatkowych następujących po tym roku (2027 i 2028) nie będzie podlegać regulacjom zawartym w art. 24ca ust. 1 ustawy CIT.

Nowoutworzona PGK jako nowy podatnik podatku dochodowego od osób prawnych, będzie uprawniona do wyboru, w pierwszym roku podatkowym działalności, kwartalnego systemu wpłaty zaliczek na podatek dochodowy od osób prawnych, zgodnie z art. 25 ust. 1b ustawy CIT.

Rozliczenie VAT z tytułu wyprodukowanej energii elektrycznej (ceny ujemne), interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 17 września 2025 r., sygn. 0114-KDIP-4-1.4012.410.2025.1.MK

W sytuacji, w której w danym okresie rozliczeniowym występują godziny, w których cena za energię jest ujemna, ale matematyczny wynik kalkulacji rozliczenia za cały okres rozliczeniowy jest dodatni, wytwórca powinien wystawić fakturę na kwotę netto odpowiadającą wynikowi takiej kalkulacji rozliczenia.

W przypadku, gdy wartość wynagrodzenia dla całego wolumenu energii dostarczonego w okresie rozliczeniowym przyjmie wartość ujemną, należy uznać, że spółka wykonała na rzecz wytwórcy usługę odbioru energii i powinna z tego tytułu wystawić na wytwórcę fakturę VAT.

Możliwość wystawienia jednej zbiorczej faktury obejmującej większą liczbę dostaw towarów dokonanych na rzecz jednego kontrahenta w danym okresie rozliczeniowym, interpretacja indywidu-

alna Dyrektora KIS z 16 września 2025 r., sygn. 0113-KDIP1-2.4012.686.2025.2.MC

W praktyce gospodarczej dochodzi do sytuacji, w której w danym okresie rozliczeniowym (w danym tygodniu) spółka realizuje szereg dostaw na rzecz jednego kontrahenta, obejmujących różnego rodzaju towary, takie jak np. odzież, kubki, torby, artykuły biurowe itp., które są dostarczane na podstawie pojedynczych zamówień (te pojedyncze zamówienia są realizowane na podstawie ustalonych wcześniej warunków handlowych pomiędzy spółką a jej kontrahentami). Towary zbiorczo można określić mianem „nośników z spersonalizowanym nadrukiem”. Organizatorem transportu jest spółka.

Podkreślenia wymaga również, że spółka zobowiązuje się do zachowania gotowości do realizacji dostaw przez cały okres obowiązywania umów zawartych z kontrahentami, których czas trwania obejmuje więcej niż jeden okres rozliczeniowy. Aktualnie spółka stosuje następującą praktykę fakturowania: faktury wystawiane są raz w tygodniu lub raz na dwa tygodnie – w poniedziałki (zgodnie z ustalonymi warunkami handlowymi z kontrahentami), z uwzględnieniem dostaw zrealizowanych w tygodniu poprzednim.

Jedna faktura dokumentująca dostawę towarów może obejmować bardzo dużą liczbę zamówień, co w praktyce wyklucza możliwość wystawiania pojedynczych faktur do każdego zamówienia zrealizowanego na rzecz tego samego podmiotu w jednym okresie rozliczeniowym. Spółka stosuje następujące kursy przeliczeniowe waluty obcej na złote: i) dla transakcji eksportowych i krajowych wyrażonych w walutach obcych kurs średnioważony z fakturowanego okresu, ii) dla transakcji wewnątrzwspólnotowych dostaw towarów wyrażonych w walutach obcych kurs średni ogłoszony przez NBP na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień powstania obowiązku podatkowego. W stosowanej metodzie przez spółkę dochodzi do przeliczenia kursów według zasad z art. 31a ust. 1 ustawy VAT, tyle że na wcześniejszym etapie, który nie jest odzwierciedlony na wystawianych fakturach.

Spółka rozważa możliwość wystawiania jednej zbiorczej faktury obejmującej wszystkie powtarzalne dostawy realizowane na rzecz danego kontrahenta (podmiotu prowadzącego pozarolniczą działalność gospodarczą) w danym

okresie rozliczeniowym ustalonym w umowie pomiędzy spółką a danym kontrahentem (ustalony okres rozliczeniowy jest każdorazowo krótszy niż rok), a tym samym zastosowanie jednego kursu walutowego na ostatni dzień roboczy poprzedzający ostatni dzień danego okresu rozliczeniowego. W tej sytuacji uznać należy, iż:

1) W przedstawionym stanie faktycznym, spółka jest uprawniona do wystawienia jednej, zbiorczej faktury, obejmującej większą liczbę dostaw towarów, dokonanych na rzecz jednego kontrahenta w danym okresie rozliczeniowym, traktując te dostawy jako dostawę ciągłą w rozumieniu art. 19a ust. 4 w zw. z ust. 3 ustawy VAT.

2) W przedstawionym stanie faktycznym, w przypadku uznania grupy dostaw towarów dokonanych na rzecz jednego kontrahenta, dokumentowanych jedną zbiorczą fakturą, za dostawę ciągłą w rozumieniu art. 19a ust. 3 w zw. z ust. 4 ustawy VAT, spółka jest uprawniona do stosowania jednego kursu waluty do przeliczenia wartości transakcji wyrażonych w walucie obcej, wykazanych na tej fakturze, zgodnie z art. 31a ust. 1 i 2 ustawy VAT.

Zasady opodatkowania podatkiem od nieruchomości magazynu soli drogowej, interpretacja indywidualna prezydenta miasta z 12 czerwca 2025 r., sygn. BF-PT.310.1.2025.MG

Obiekt nie może być jednocześnie uznawany za budynek i budowlę. Zwrócić należy także uwagę na odpowiednią kolejność kwalifikacji prawnej, która została wyrażona w definicji budowli poprzez określenie „obiekt niebędący budynkiem”, co jednoznacznie wskazuje na pierwszeństwo budynku nad budowlą.

A zatem jeżeli dany obiekt budowlany, posiada takie parametry techniczne, dzięki czemu może być wykorzystywany jako zbiornik, i jako magazyn, to w myśl utrzymanej zasady pierw-

szeństwa kwalifikacji obiektu jako budynku, należy opodatkować go jako budynek. Dalej, jeżeli obiekt budowlany, konstrukcyjnie, spełnia definicję budynku, ale jest przeznaczony do przechowywania materiałów sypkich, nie oznacza że stanie się zbiornikiem.

Wyjątkiem będzie jednak sytuacja, gdy dany obiekt budowlany został zaprojektowany jako zbiornik określonych produktów sypkich, ciekłych lub gazowych, a jego podstawowym parametrem technicznym jest pojemność, to pomimo że będzie posiadał przegrody budowlane, fundament, dach i możliwym będzie wyznaczenie jego powierzchni użytkowej, należy zakwalifikować go jako budowlę. Tu następuje przełamanie ogólnej zasady hierarchii kwalifikacji prawnej, gdyż ustawodawca w definicji budynku posługuje się stwierdzeniem „z wyłączeniem”, gdy w danym obiekcie podstawowym parametrem technicznym wyznaczającym jego przeznaczenie jest pojemność.

Ustawodawca przewidział więc sytuację, gdy dany obiekt budowlany może być wykorzystywany dwojako, jednak poprzez użycie terminu podstawowy - a więc główny, zasadniczy - ograniczył zakres normy prawnej. Ze stanu faktycznego wynika, że magazyny soli stanowią zamknięte i zadaszone, duże obiekty wolnostojące, zapewniające ochronę soli przed zawilgoceniem. Obiekt jednokondygnacyjny o obrysie wydłużonego prostokąta o konstrukcji mieszanej. Fundamenty żelbetowe, ścianki działowe drewniane z desek a zewnętrzne murowane z cegły, od wewnątrz licowane balami drewnianymi. Podłoże betonowe, bitumiczne. Opis ten jednoznacznie wyczerpuje znamiona ustawowej definicji budynku.

Mając na uwadze powyższe, należy uznać, iż magazyny na sól drogową zlokalizowane na terenie obwodu drogowego nie są budowlami w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, ponieważ stanowią budynki w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

PACZUSKI TAUDUL

DORADCY PODATKOWI

PIOTR KORSZLA
tel. +48 509 802 418
piotr.korszla@ptpodatki.pl

ADAM HELLWIG
tel. +48 502 184 966
adam.hellwig@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

LUBLIN

ul. Spokojna 2, 20-074 Lublin
tel. 519 407 698
e-mail: biuro.lublin@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39
e-mail: biuro.katowice@ptpodatki.pl

WROCŁAW

ul. Wierzbowa 30, 50-056 Wrocław
tel. 519 075 056
e-mail: biuro.wroclaw@ptpodatki.pl

